

Anička

v Austrálii

Ivana Peroutková

Ilustrovala Eva Mastníková

ALBATROS

Ivana Peroutková

Anička v Austrálii

Ivana Peroutková

Anička v Austrálii

Ilustrovala Eva Mastníková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2014
Illustrations © Eva Mastníková, 2014

ISBN 978-80-00-03497-3

Nečekaná zpráva

Začal měsíc květen. Anička byla šťastná, že se jí narodil bratříček Štěpánek. Už se těšila, jak pojede s kočárkem na procházku. Ale jednou večer tatínek oznámil docela převratnou novinu: „Musím urychleně odletět na lékařský kongres do Sydney v Austrálii.“

Anička se zeptala, co je kongres. Dozvěděla se, že je to větší poradní schůze, kde budou lékaři jako její tatínek diskutovat o své práci. Anička přikývla a pomyslela si, že zůstanou s maminkou a mimínkem samy. Jenže vzápětí tatínek řekl: „Co kdybys, Aničko, letěla do Austrálie taky?“

„Já?“ vyhrkla nevěřičně Anička.

„Máš jedinečnou příležitost poznat nejvzdálenější světadíl,“ usmál se tatínek a vzal do ruky glóbus. „Podívej, je na opačném konci zeměkoule. Skoro u jižního pólu.“

„A to znamená...?“ zaváhala Anička.

„Třeba že u nás je teď večer a tam ráno. Nebo že my máme jaro a oni mají podzim. Anebo že na nebi spatříš jiné hvězdy,“ vysvětloval tatínek.

„Hlavně uvidíš docela jinou zemi,“ přidala se maminka. „V Austrálii přece žijou klokani, pštrosi, medvídci koala a papoušci! Spousta barevných papoušků!“

„No jo,“ poskočila si Anička. Hned si představila, jak jí barevný papoušek přistává na ruce. Pak se však zaraženě obrátila na tatínka: „To tam budu chodit sama, když budeš na kongresu?“

„Kdepak,“ zasmál se tatínek. „My totiž poletíme i s babičkou. Já si zmluvím kongresový hotel, ale vy budete bydlet spolu v hotelu u pláže.“

„Fakt?!“ žasla znovu Anička.

Najednou uslyšela tolik nečekaných zpráv. A začínala být čím dál víc zvědavější. Jak to v té Austrálii bude vypadat? Určitě tam zažije něco zvláštního. Skutečné dobrodružství! Vždyť doletí až na druhou stranu světa!

Ten večer si Anička odnesla glóbus do svého pokoje. Dlouho do noci australský kontinent zkoumala. Například zjistila, že největší město Sydney (správně se ovšem čte Sydney) leží na východním pobřeží přímo u Tichého oceánu. Na severu se zelenají tropické pralesy. Uprostřed se nachází vyprahlá poušť. Co však barvy na mapě skrývají? Kdo žije v pralese? A žije vůbec někdo v poušti?

Anička si vzpomněla na slovo cestopis. Asi znamená, že někdo popisuje cestu. Anebo snad příhody, které se po cestě stanou? A jak nad tím slovem uvažovala, náhle se usmála. Blik, cvak! Až poletí do Austrálie, povede si svůj deník jako cestopis.

Aniččin deník byl tlustý sešit, který ve druhé třídě dostala od babičky. Svěřila mu všechno, co ji napadlo a co prožila. Ale ještě nikdy nezaznamenávala cestopisné zápisky.

Cestopisné zápisky!

Jenom ta dvě slova Aničku naplňovala nadšením. A tak ze zásuvky psacího stolu honem vytáhla deník. Napsala do něj následující řádky:

10. května

*Bolesím do Austrálie! Všechno je
tam naruby a já budu psát
cestopis! Co objevím? To zatím
nevím. Jsem velice napnutá.
Dobrou noc, cestovatelka Anička*

Po této zprávě Anička uložila deník do zásuvky a za-
krátko usnula hlubokým spánkem.

Anička se loučí s třídou

V pondělí Anička pospíchala do školy. Nemohla se dočkat, až tu novinu oznámí všem kamarádkám, a hlavně Tarkovi. On byl totiž její největší kamarád. Hráli spolu loutkové divadlo a navíc – Aničce se moc líbil. Dokonce už několikrát myslela na to, že mu dá pusu. Jenže tohle ráno Aničku napadlo, že Tarkovi bude líto, když odjede bez něj.

Ach, kdyby tak mohl jet s ní! To by pak oba byli cestovatelé.

Anička trochu posmutněla, a vtom spatřila, jak k ní Tarek přichází z boční ulice.

„Ahoj, Aničko,“ pozdravil ji vesele. „Budeme dneska zkoušet divadlo?“

„Nemůžu,“ zavrtěla hlavou Anička.

„A co zítra?“ navrhl Tarek.

„Taky nemůžu,“ povzdychla si Anička.

„No a pozítří?“ zeptal se potřeť Tarek.

„Ani pozítří,“ pokrčila rameny Anička.

Tentokrát se na ni Tarek udiveně zadíval: „Jakto že nikdy nemůžeš? Něco se stalo?“

„Hm,“ potřásla hlavou Anička. „Já... já poletím do Austrálie.“

„Do Austrálie?“ vyhrkl překvapeně Tarek. „Ale tam žijou nejjedovatější hadi a pavouci! A u břehu plavou žraloci!“

„Neboj se,“ usmála se Anička. „Já na sebe budu opatrná.“

A už chtěla Tarkovi prozradit svůj nápad s cestopisem, když se na druhé straně ulice objevily kamarádky Dita, Julja a Katka.

„Hele, co si tam šuškáte!“ zavolala na ně zvědavá Katka. „My to chceme vědět taky.“

„Určitě něco o divadle,“ nadhodila copatá Julja.

„Holky, to neuhodnete,“ řekla Anička a rovnou dodala: „Já poletím do Austrálie!“

„Do Austrálie?“ pronesly všechny tři spolužačky v úžasu. Načež Julja poněkud prostoduše prohodila: „Co tam budeš dělat?“

„No co asi?“ poskočila si Anička. „Přece cestovat.“

„Jako sama?“ podivila se Dita.

„Ale ne,“ mávla rukou Anička. „Tatínek jede na kongres do Sydney a já budu bydlet s babičkou.“

„Jak se domluvíš?“ zeptala se Dita.

„Hm...“ zarazila se Anička. Najednou si nebyla jistá, jakou řečí se v Austrálii vlastně mluví. „Asi anglicky.“

„Ty umíš dobře anglicky?“ pochybovala Katka.

„Náhodou docela jo,“ přikývla Anička. „Mám přece hodiny angličtiny s učitelkou Evou, která má ráda Adama, a to je zase můj soused a...“ rozpovíдалa se Anička.

Jenže Julja ji přerušila: „A nežijou v Austrálii divoši?“

„Žijou,“ ozval se Tarek. „Žijou v buši a malují si pruhy na obličej.“

„Jé, Aničko, nebojíš se?“ vyděsila se Dita.

„Vůbec ne,“ prohlásila hrdě Anička. „Já se na cestu těším a pak vám všechno povím.“

„Něco nám přivez,“ zaškemrala Julja.

„Jasně že přivezu,“ slíbila Anička.

„Kdy se vrátíš?“ chtěla vědět Katka.

„Na konci května,“ oznámila Anička.

„Ty se máš, že nebudeš chodit do školy,“ posteskla si Dita.

Ale Katka skoro vykřikla: „Vždyť my musíme do školy, nebo přijdeme pozdě!“

Skupinka dětí se honem rozběhla ke školní budově.

Než začalo vyučování, celá třída o Aniččině novince už věděla. A sotva vešla paní učitelka, děti volaly: „Anička poletí do Austrálie! Anička poletí do Austrálie!“

Paní učitelka se na Aničku usmála: „Já jsem se o tom dozvěděla. Volal mi tatínek, že poletíte zítra večer. Bude to dlouhá cesta, ale Austrálie je nádherná země. Jistě nám budeš o svých zážitcích vyprávět. A taky doufám, že si po návratu doplníš zameškané učivo. Naštěstí nám toho moc nezbývá.“

„Děkuju, doplním,“ potrásla hlavou Anička a snažila se tvářit svědomitě.

Popravdě však na žádné učivo ani nepomyslela. Čím dál víc si totiž uvědomovala, že o Austrálii neví skoro nic. Žijou tam skutečně divoši a nejedovatější hadi? Co když ji nějaký had někde v buši uštkne?

Anička prožila vyučování jako v napínavém snu.

Po obědě se rozloučila se spolužáky a vydala se domů s Tarkem. Byl krásný jarní den. Oba se schválně loudali, až se zastavili před Aniččiným domem.

„V Austrálii je teď podzim,“ prohodila Anička. „Pořád sice nechápu proč, ale všechno je tam naopak.“

„V Austrálii je i na podzim teplo,“ řekl Tarek. „Určitě si zaplaveš v oceánu.“

„Ale pozor na žraloky!“ zasmála se Anička.

„No jo, na ty jsem teď úplně zapomněl,“ ťuknul se do čela Tarek.

„Nejradši bych cestovala s tebou,“ zvážněla Anička. „Škoda že to nejde.“

„Jednou budeme cestovat spolu,“ usmál se na ni Tarek.

V tu chvíli se Aničce tak moc líbil, že mu zase chtěla dát pusku. Ale nedala. Místo toho řekla: „Slibuješ?“

„Slibuju,“ přikývl Tarek.

Anička šťastně odemkla a naposled Tarkovi zamávala.

Doma si pochovala Štěpánka a potom pospíchala do svého pokoje. Ze zásuvky opět vytáhla deník. Napsala do něj tuto krátkou, avšak důležitou zprávu:

*11. května
Dneska mi Tarek slíbil, že
jednou budeme cestovat spolu!*

K té zprávě Anička přimalovala pusku a deník odhodlaně zaklapla.

